షిన్ యొక్క త్రిచక్ర వాహనం

రచయిత: తత్సుహారు కొడామా

అనువాదం: కె .శ్రీకృష్ణ సాయి

షిన్ యొక్క త్రిచక్ర వాహనం

రచయిత: తత్సుహారు కొడామా

అనువాదం: కె .శ్రీకృష్ణ సాయి

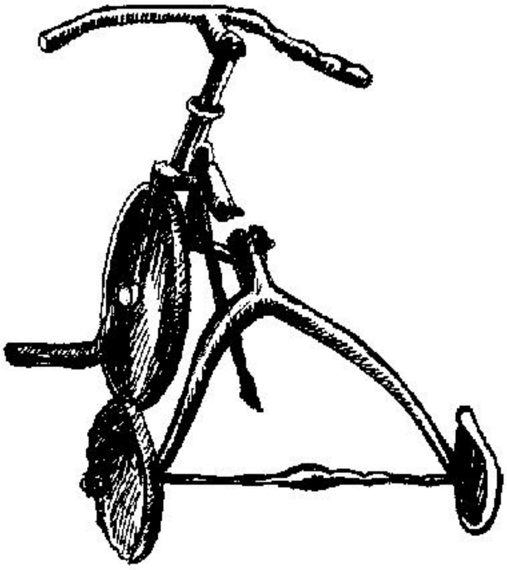

ఈ కథ పిల్లలు మరియు యువత మనసుల్లో యుద్ధం పట్ల శాశ్వతంగా ద్వేషాన్ని నింపుతుంది. యుద్ధాలు రాజకీయ నాయకులను, సైన్యాధికారులను చంపవు. యుద్ధాల అసలు బలులు అమాయక చిన్నారులే — మూడేళ్ల షిన్ లాంటి పిల్లలు.చిన్న షిన్ తన ఎర్రని త్రిచక్ర వాహనంపై ఆనందంగా తిరుగుతున్న సమయంలో అమెరికా హిరోషిమాపై అణుబాంబును పడవేసింది. ఈ కథ యుద్ధం వల్ల కలిగే భయానక పరిణామాలను ఎప్పటికీ గుర్తుచేస్తుంది. అలాగే ప్రపంచంలో శాంతి నెలకొనేలా పనిచేయడానికి మనకు స్ఫూర్తినిస్తుంది.

ప్రతి ఆగస్టు నెలలో ఒకే జ్ఞాపకం నన్ను వెంటాడుతుంది. నా మనసులో నా కుమారుడు షిన్ తన పుట్టినరోజుకు పొందాలని ఎంతో కలలు కన్న ఎర్రని త్రిచక్ర వాహనాన్ని తొక్కుతూ కనిపిస్తాడు. కానీ ఆ ఆనందకరమైన దృశ్యం పొగ మరియు బూడిద మేఘాల వెనుక మాయమైపోతుంది. మా కలలన్నింటికీ ముగింపు పలికిన ఆ ఆగస్టు రోజును తలచుకున్నప్పుడు నా హృదయం విషాదంతో నిండిపోతుంది.యాభై సంవత్సరాల క్రితం, షిన్‌కు మూడేళ్ల వయసు ఉన్నప్పుడు, మా కుటుంబం జపాన్‌లోని హిరోషిమా నగరంలో నిశ్శబ్దంగా ప్రవహించే ఒక చిన్న నది ఒడ్డున ఉన్న చిన్న ఇంటిలో నివసించేది. షిన్‌కు మిచికో, యోకో అనే ఇద్దరు అక్కాచెల్లెళ్లు ఉండేవారు. కానీ అతని అత్యంత సన్నిహిత స్నేహితురాలు పక్కింట్లో నివసించే కిమి. ప్రతిరోజూ వారు కలిసి ఇంటి ఆటలు ఆడేవారు, చిత్రాల పుస్తకాలు చూసేవారు. ముఖ్యంగా షిన్ ఎంతో ఆశగా కోరుకున్న త్రిచక్ర వాహనం చిత్రం ఉన్న పుస్తకాన్ని చూడటాన్ని ఇష్టపడేవారు — అయితే అది తనకు అందని కల అని షిన్‌కు తెలిసి ఉండేది.

ప్రతి ఆగస్టులో అదే జ్ఞాపకం నన్ను వెంటాడుతుంది. తన పుట్టినరోజుకు కావాలని కలలు కన్న ఎర్ర ట్రైసైకిల్‌ను నా కొడుకు షిన్ తొక్కడం నా మనసులో కనిపిస్తుంది. కానీ ఆ సంతోషకరమైన చిత్రం పొగ, బూడిద మేఘం వెనుక మాయమైపోతుంది. మా కలలన్నింటికీ ముగింపు పలికిన ఆగస్టులోని ఆ ఒక్క రోజు గురించి తలచుకున్నప్పుడల్లా నా గుండెపై చీకటి కమ్ముకుంటుంది.

యాభై సంవత్సరాల క్రితం, షిన్‌కు మూడేళ్ళ వయసున్నప్పుడు, మా కుటుంబం జపాన్‌లోని హిరోషిమా గుండా ప్రవహించే ఒక ప్రశాంతమైన నది దగ్గర ఒక చిన్న ఇంట్లో నివసించేది. షిన్‌కు మిచికో, యోకో అనే ఇద్దరు అక్కాచెల్లెళ్ళు ఉండేవారు. కానీ అతని ప్రాణ స్నేహితురాలు పక్కింట్లో ఉండే కిమి. ప్రతిరోజూ వాళ్ళు ఇల్లు కట్టుకుని ఆడుకునేవారు, బొమ్మల పుస్తకాలు చూసేవారు, ముఖ్యంగా షిన్ ఎంతగానో కోరుకున్న ట్రైసైకిల్ బొమ్మ ఉన్న పుస్తకాన్ని. అది నెరవేరని కల అని తెలిసినప్పటికీ అతను ఆ ట్రైసైకిల్‌ను ఎంతగానో ఇష్టపడేవాడు.

అప్పుడు ఒక రోజు, జపాన్ నౌకాదళంలో నావికుడిగా పనిచేస్తున్న షిన్ మామయ్య వారిని చూడడానికి వచ్చాడు.“షిన్, ఇక్కడికి రా. నీ కోసం నేను ఒకటి తీసుకొచ్చాను,” అని ఆయన పిలిచాడు.“ఏమిటది?” అని షిన్ ఎంతో ఉత్సాహంగా అడిగాడు. తన మామయ్య చేతుల్లో ఉన్న పెద్ద ప్యాకెట్‌ను ఆశ్చర్యంతో పెద్ద పెద్ద కళ్లతో చూస్తూ నిలబడ్డాడు.“ఒక్కసారి ఊహించు,” అని మామయ్య అన్నాడు. “నువ్వు చాలా, చాలా కోరుకునే వస్తువు అది.”అని చెప్పి, ఆయన ఆ బహుమతిని తన వెనుక దాచాడు.షిన్ ఎంతో ఉత్సాహంతో మామయ్య చుట్టూ గెంతుతూ ఆ ప్యాకెట్‌ను చూడడానికి ప్రయత్నించాడు. కానీ మామయ్య మాత్రం నవ్వుతూ ఆ రహస్య బహుమతిని దాచిపెట్టాడు.అంతలో, చుట్టిన కాగితంలో నుంచి బయటకు కనిపిస్తున్న చిన్న ఎర్రని హ్యాండిల్ షిన్ కంటపడింది.“ఇది త్రిచక్ర వాహనం!” అని షిన్ ఆనందంతో కేక పేసాడు. తన కళ్లను తానే నమ్మలేకపోయాడు.

కానీ మిగిలిన చుట్టిన కాగితాన్ని తొలగించగానే షిన్ కళ్లలో ఆనందబాష్పాలు నిండిపోయాయి."ఓహ్, మామయ్యా! మీకు చాలా చాలా ధన్యవాదాలు. ఇది మీకు ఎక్కడ దొరికింది?" అని అతను అడిగాడు."ఇది నా అల్మారాలో వెనుక భాగంలో దాచబడి ఉండేది. నీ పుట్టినరోజుకు ముందే నేను విధుల కోసం వెళ్లిపోవాల్సి ఉంది. అందుకే ఇప్పుడే నీకు ఇవ్వాలని అనుకున్నాను," అని మామయ్య చెప్పాడు.వెంటనే షిన్ ఆ త్రిచక్ర వాహనంపై ఎక్కాడు. గర్వంగా నా వైపు చూస్తూ,"చూడండి నాన్నా! నా కల నిజమైంది," అని అన్నాడు.1945 ఆగస్టు 6 ఉదయం ఎంతో అందంగా ప్రారంభమైంది. సమీపంలోని చెట్లలో ఉన్న సికాడా (ఒక రకమైన కీటకం)లు తమ కాళ్లను ఒకదానితో ఒకటి రుద్దుకుంటూ చేసే కరకరలాడే శబ్దాలతో గాలి నిండిపోయింది.

కానీ ఆ ప్రశాంతమైన ఉదయం నిశ్శబ్దాన్ని అమెరికా బాంబు దాడి గురించి హెచ్చరిస్తూ వినిపించిన మరో వైమానిక దాడి సైరన్ భంగపరిచింది.సైరన్ ఆగిన వెంటనే షిన్ మరియు కిమి నవ్వుకుంటూ ఇంటి వెనుక ఆవరణలోకి పరుగెత్తారు. వారు త్రిచక్ర వాహనంపై ఎక్కి ఆవరణ అంతా చక్కర్లు కొడుతూ ఆనందంగా ఆడుకున్నారు.మా ఇంటి ముందు రహదారిని మరమ్మతు చేస్తున్న సైనికుల బృందం, షిన్ మరియు కిమి దీపాల్లా వెలిగిపోతున్న చిరునవ్వులతో ఎర్రని త్రిచక్ర వాహనంపై వేగంగా వెళ్తుండటం చూసి నవ్వారు.నేను కూడా నవ్వుకుంటూ పనికి వెళ్లేందుకు సిద్ధమవడానికి ఇంట్లోకి వెళ్లాను.అప్పుడు ఊహించలేని ఘోర సంఘటన జరిగింది.అంత భయంకరమైన పేలుడు... కళ్లను మిరుమిట్లు గొలిపేంత ప్రకాశవంతమైన వెలుగు...ప్రపంచమే అంతమైపోయిందేమో అని నేను అనుకున్నాను.అంతే వేగంగా, ఒక్క క్షణంలోనే, చుట్టూ అంతా చీకటిగా మారిపోయింది.

నాకు మళ్లీ స్పృహ వచ్చినప్పుడు, నా చుట్టూ అంతా చీకటిగా ఉంది. నేను కదలలేకపోయాను. నేను ఎక్కడో చిక్కుకుపోయానని అర్థమైంది — కానీ ఎక్కడ?అప్పుడు నా పైన ఉన్న ఒక చిన్న రంధ్రం గుండా మసక వెలుగు లోపలికి వస్తున్నట్లు కనిపించింది.నేను జాగ్రత్తగా నా చేతులను కదపడం ప్రారంభించాను. నాపై ఒత్తిడిగా పడివున్న పెద్ద చెక్క దూలాలను స్పృశించాను. పైకి చేయి చాచగా మృదువైన ఒక ఉపరితలం తగిలింది.‘‘ఇది మా ఇంటి పైకప్పు!’’ అని నాకు అర్థమైంది.మా ఇల్లు మొత్తం కూలిపోయి నా మీద పడింది.నెమ్మదిగా ఆ వెలుగు వైపు పాకుకుంటూ వెళ్లి, చివరకు పైకప్పుపైకి చేరుకున్నాను.అక్కడ నిలబడి చూస్తే, వేడిగా వీచే నల్లని గాలి మాత్రమే కనిపించింది.నా కళ్లను నేనే నమ్మలేకపోయాను.ఏదీ మిగలలేదు.కిమి ఇల్లు లేదు... దేవాలయం లేదు... మనుషులు లేరు...హిరోషిమా నగరమే లేదు.

నేను ఆ వేడిగాలిలోకి చూస్తూ,“ఎవరైనా ఉన్నారా?”అని గట్టిగా కేక వేసాను.అప్పుడే,“సహాయం చేయండి! నోబుఓ, నాకు సహాయం చేయండి!” అని అమ్మ కేక వినిపించింది.నేను కూలిపోయిన మా ఇంటి శిథిలాల మీదుగా తడబడుతూ వెళ్లి చూశాను. అమ్మ శిథిలాల మధ్య ఏదో వెతుకుతూ తవ్వుతోంది.అక్కడ షిన్ ఒక పెద్ద చెక్క దూలం కింద చిక్కుకుని ఉన్నాడు.నేను వెంటనే ఆ దూలాన్ని పైకి ఎత్తగా, అమ్మ మెల్లగా షిన్‌ను బయటకు లాగింది.అతని ముఖం రక్తంతో తడిసిపోయి, వాపుతో నిండిపోయింది.మాట్లాడేంత శక్తి కూడా అతనికి లేదు.కానీ అతని చేతిలో మాత్రం తన త్రిచక్ర వాహనం యొక్క ఎర్రని హ్యాండిల్ పట్టు ఇంకా గట్టిగా పట్టుకుని ఉంది.కిమి మాత్రం కనిపించలేదు.ఆమె ఎక్కడో ఇంటి శిథిలాల కింద కనుమరుగైపోయింది.

అప్పుడు పైకప్పు కింద చిక్కుకుపోయిన రెండు చిన్న దుస్తుల అంచులు నా కంటపడ్డాయి. వాటి వెనుక నుంచి ఒక పెద్ద అగ్నిగోడ మా ఇంటివైపు వేగంగా దూసుకొస్తోంది.“మిచికో! యోకో!” అని నేను కేక వేసాను. “నేను వస్తున్నాను!”నా శక్తినంతా ఉపయోగించి పైకప్పు దూలాలను పైకి ఎత్తడానికి ప్రయత్నించాను, కానీ వాటిని కదిలించలేకపోయాను. అప్పటికే మంటలు చాలా దగ్గరకు వచ్చాయి. వేడి ఎంత తీవ్రంగా ఉందంటే, నా బట్టలకు కూడా మంటలు అంటుకుంటాయేమోనని భయపడ్డాను.అకస్మాత్తుగా, మిచికో మరియు యోకోలపై ఉన్న దూలాలక మంటలు అంటుకున్నాయి.“మిచికో! యోకో!”అని నేను భయంతో, బాధతో కేక వేసాను.నా కళ్ల ముందే నా కుమార్తెలను కాపాడలేని నిస్సహాయ స్థితిలో నిలిచిపోయాను. నేను ఏమీ చేయలేకపోయాను.కానీ షిన్‌ను మాత్రం ఇంకా కాపాడే అవకాశం ఉంది. అందుకే అమ్మా, నేనూ కలిసి అతన్ని ఉవ్వెత్తున ఎగసిపడుతున్న మంటలకు దూరంగా, నది వైపు పరుగెత్తించాము.

బతికి బయటపడిన వారందరూ నది ఒడ్డున గుమిగూడారు. అక్కడి దృశ్యం ఎంతో భయానకంగా ఉంది. అందరూ కాలిన గాయాలతో బాధపడుతున్నారు. వారు ఏడుస్తూ, మూలుగుతూ, నీళ్ల కోసం కేకలు వేస్తున్నారు.

“నీళ్లు... నాకు నీళ్లు కావాలి,”అని షిన్ బలహీనమైన స్వరంతో వేడుకున్నాడు.అతనికి సహాయం చేయాలని నాకు ఎంతో అనిపించింది. కానీ చుట్టూ ఉన్నవారు నీళ్లు తాగిన తర్వాత చనిపోతుండటాన్ని చూసి, అతనికి నీళ్లు ఇవ్వడానికి నేను సాహసించలేకపోయాను.“నాన్నా...” అని షిన్ చాలా మెల్లగా గుసగుసలాడాడు. అతని మాటలు నాకు కష్టంగా వినిపించాయి.“నా... నా... త్రిచక్ర వాహనం...”అతని చేతిలో ఇంకా ఉన్న ప్లాస్టిక్ హ్యాండిల్ పట్టు మీద నా చేతిని ఉంచి, గట్టిగా పట్టుకున్నాను.“షిన్,” అని నేను అన్నాను, “ఇంకా ఆ హ్యాండిల్ నీ చేతిలోనే ఉంది.”*అతని వాచిన ముఖంలో ఒక్కసారిగా కొంత వెలుగు కనిపించింది. అతని పెదవులపై ఒక చిన్న చిరునవ్వు మెరిసింది.కానీ ఆ రాత్రే షిన్ మరణించాడు. అతని నాలుగో పుట్టినరోజుకు కేవలం పది రోజుల ముందు అతను మమ్మల్ని విడిచిపోయాడు.

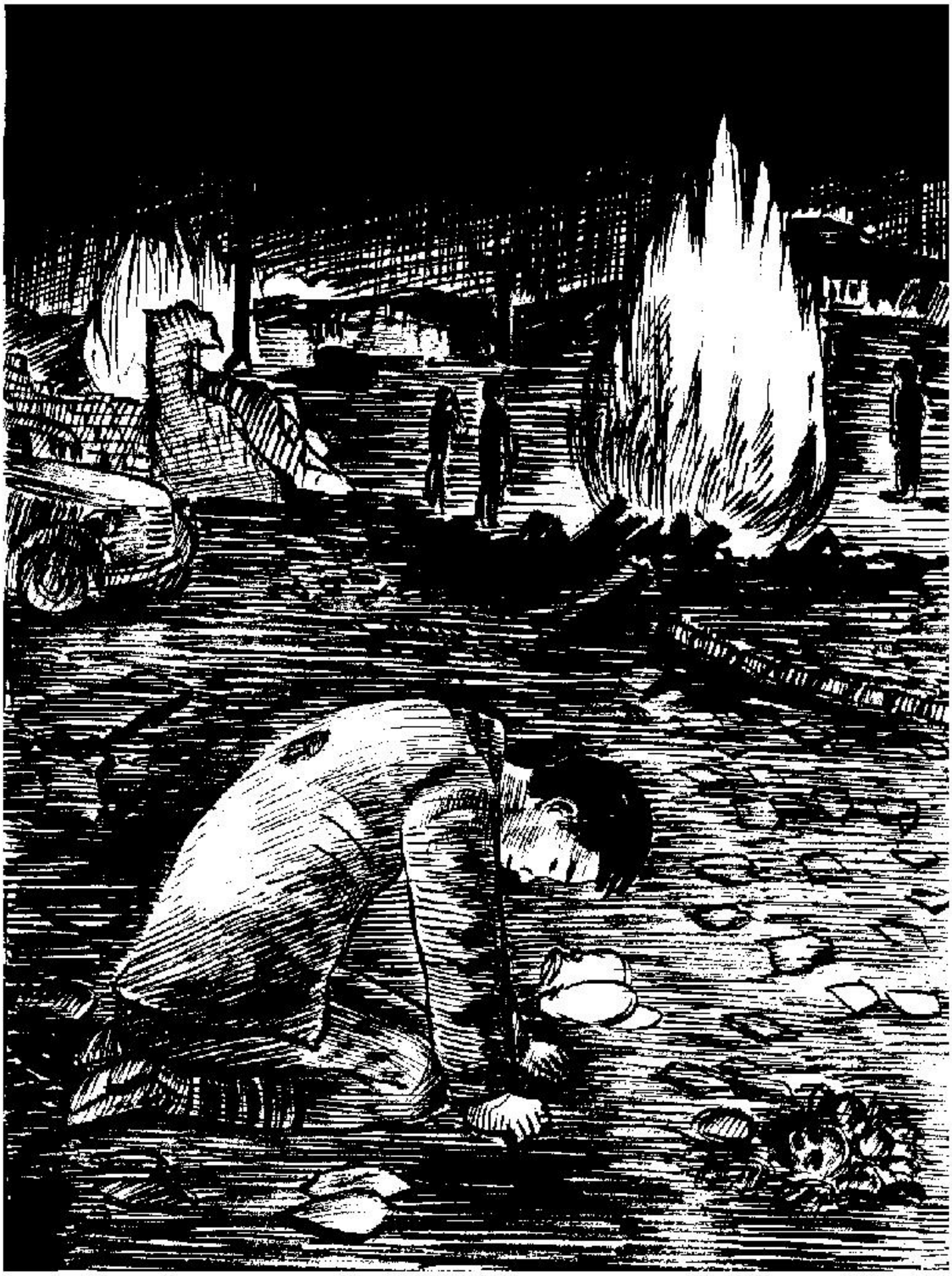

మరుసటి రోజు నేను మా ఇంటి వద్దకు తిరిగి వెళ్లాను. అక్కడ మిచికో, యోకోలకు చెందిన చిన్న చిన్న ఎముకలు ఒకదానికొకటి ఆనుకుని పడి ఉండటాన్ని చూశాను. నేను కన్నీళ్లు ఆపుకోలేక బిగ్గరగా ఏడ్చాను."నా ప్రియమైన పిల్లలారా, నన్ను క్షమించండి. దయచేసి నన్ను క్షమించండి."వారిని సమాధి చేసిన తర్వాత, చాలా సేపు ఏడుస్తూనే ఉన్నాను. అంతకు ముందు రోజే వారు ఎంత సంతోషంగా ఉన్నారో గుర్తుచేసుకుంటూ నా హృదయం ఎంతో బాధతో నిండిపోయింది.

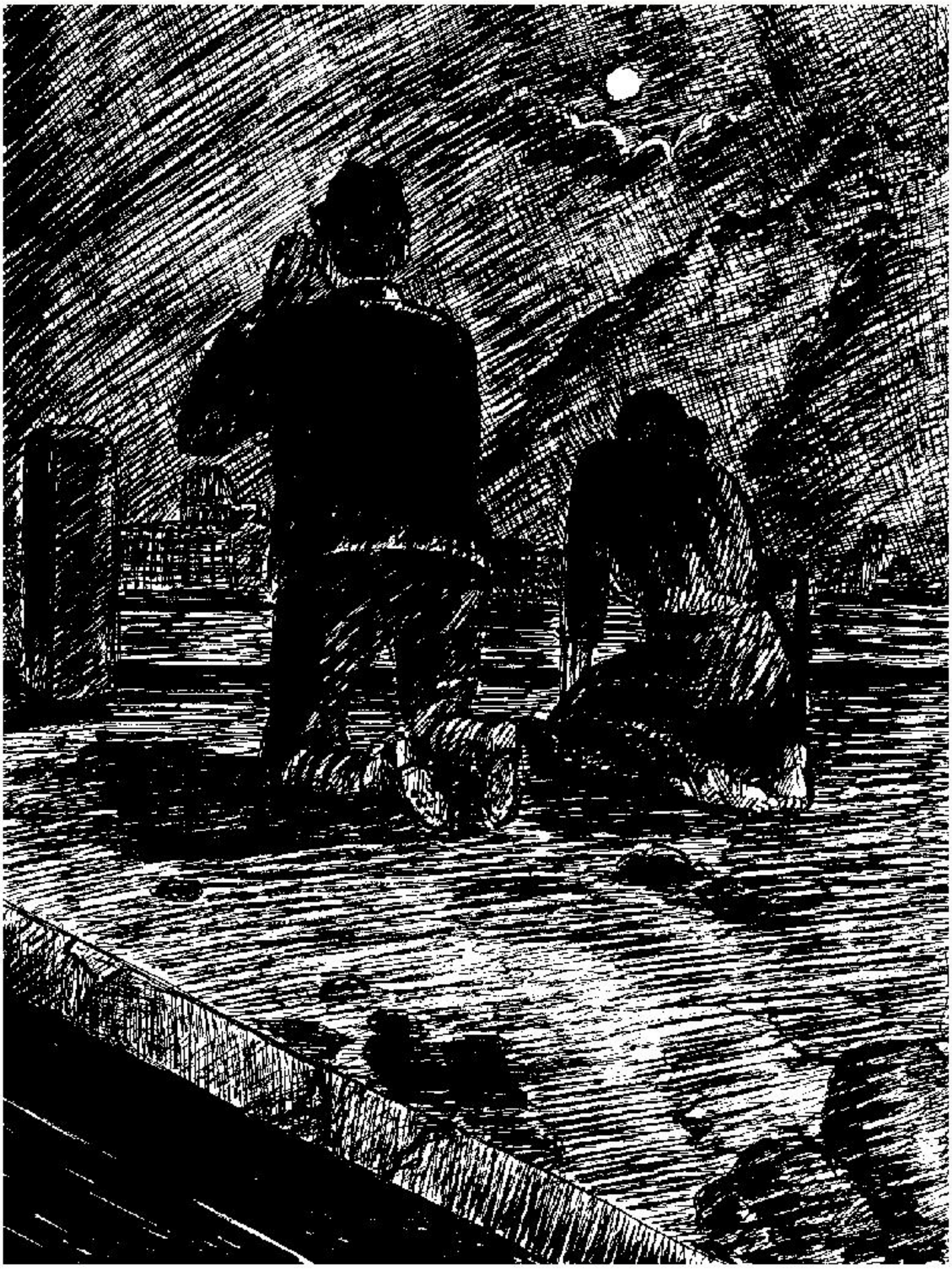

మరుసటి సాయంత్రం, షిన్ కోసం మా ఇంటి వెనుక పెరట్లో ఒక సమాధిని తవ్వాను. అయితే అతన్ని సమాధి చేసే ముందు, కిమి తల్లి కిమి మృతదేహాన్ని తీసుకుని అక్కడికి వచ్చింది.“వాళ్లు ఎంతో మంచి స్నేహితులు,” అని ఆమె విచారంగా చెప్పింది. “నోబుఓ, మనం వారిద్దరినీ కలిపి సమాధి చేద్దాం.”అలా, కిమి మరియు షిన్‌లను చేతులు పట్టుకున్న స్థితిలో పక్కపక్కనే సమాధి చేశాము. శిథిలాల్లో దొరికిన షిన్ ఎంతో ప్రేమగా చూసుకున్న త్రిచక్ర వాహనాన్ని కూడా వారితో పాటు సమాధి చేశాము.ఆ తర్వాత ప్రతి సాయంత్రం మేము నది ఒడ్డున నిలబడి, మా పిల్లల పేర్లను పిలుస్తూ కన్నీళ్లు పెట్టుకునేవాళ్లం.“షిన్! మిచికో! యోకో!”

అణుబాంబు హిరోషిమాను ఎడారిగా మార్చిన తర్వాత నలభై సంవత్సరాలు గడిచిపోయాయి. నగరం అంతటా మళ్లీ కొత్త జీవం కనిపించింది. ఇకపై అక్కడ ఏదీ పెరగదని ప్రజలు భయపడ్డారు. కానీ చెట్లు, గడ్డి ప్రతిచోటా మొలకెత్తాయి.పార్కుల్లో పిల్లలు నవ్వుతూ, ఆడుకుంటూ కనిపించేవారు. నా పిల్లల చిరునవ్వులు నాకు గుర్తుకొచ్చేవి. వారి జ్ఞాపకాలు నా హృదయంలో ఇప్పటికీ ఎంతో బాధను మిగిల్చాయి.

చాలా సంవత్సరాలుగా, మా పిల్లలు మా ఇంటికి దగ్గరగానే సమాధి చేయబడి ఉన్నారని తెలుసుకోవడం అమ్మకు, నాకు కొంత ఓదార్పునిచ్చేది. అయితే, పిల్లలకు స్మశానవాటికలో ఒక మంచి, గౌరవప్రదమైన సమాధి చేయాలని మేము ఎప్పటినుంచో అనుకుంటూ ఉండేవాళ్లం.ఒక రోజు వారిని అక్కడి నుంచి తరలించాల్సిన సమయం వచ్చిందని మేము నిర్ణయించుకున్నాం. మేము ఇంటి వెనుక పెరట్లో తవ్వడం ప్రారంభించాము. కిమి తల్లి కూడా మాతో కలిసి వచ్చింది."అమ్మా, చూడు! ఇది త్రిచక్ర వాహనం! ఇది ఇక్కడ ఉందని నేను మర్చిపోయాను."అది చూడగానే నాకు తెలియకుండానే కన్నీళ్లు వచ్చాయి. నేను దాని వైపు చూడలేక ముఖం పక్కకు తిప్పుకున్నాను. దాన్ని చూడటం నాకు అసలు సాధ్యం కాలేదు."నాన్నా, అక్కడ ఏదో తెల్లగా కనిపిస్తోంది," అని అమ్మ చెప్పింది.మేమంతా ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ నిలిచిపోయాము. మేము వారిని ఎలా చేతులు పట్టుకున్న స్థితిలో ఉంచామో, అలాగే కిమి మరియు షిన్‌ల చిన్న తెల్లని ఎముకలు చేతులు పట్టుకుని కనిపించాయి.

యుద్ధాలు ఎప్పుడూ క్రూరమైనవే. వాటిని ఎవరు ప్రారంభించినా ఫలితం మాత్రం భయంకరంగానే ఉంటుంది. అమాయక ప్రజలు మరణిస్తారు — షిన్ వంటి చిన్న పిల్లలు కూడా యుద్ధాలకు బలైపోతారు.నా కళ్లలో కన్నీళ్లు తిరుగుతుండగా, నేను షిన్ త్రిచక్ర వాహనాన్ని మెల్లగా పైకి ఎత్తాను."ఇలాంటి సంఘటనలు పిల్లలకు ఎప్పటికీ జరగకూడదు," అని నేను అన్నాను. "చాలామంది షిన్ త్రిచక్ర వాహనాన్ని చూస్తే, ప్రపంచం పిల్లలు నవ్వుతూ, ఆడుకుంటూ జీవించగలిగే ప్రశాంతమైన ప్రదేశంగా ఉండాలని గుర్తుంచుకుంటారేమో."మరుసటి రోజు నేను ఆ త్రిచక్ర వాహనాన్ని హిరోషిమాలోని శాంతి మ్యూజియం (Peace Museum)కు తీసుకెళ్లాను.ఇప్పుడు షిన్ కథ ప్రపంచవ్యాప్తంగా ఉన్న పిల్లల హృదయాల్లో శాంతి అనే కలను సజీవంగా ఉంచడానికి సహాయపడుతోంది.